

Részletek gróf Degenfeld Sándor írásából, családjának Erdélybe elvándorolt ágáról, és Degenfeld Józsefről

☞

„Hosszú utat tett meg a Degenfeld család Svájcból Erdélyig. Göröngyös út volt, sikerekkel és bukásokkal. A család jelmondata: „quo pia fata”, amerre a kegyes sors... ma is jellemzi ezt a kalandot kereső családot. A magyar ág tagjai mind kiváló személyiségek voltak, nemcsak vezetni tudtak, de szolgálni is krisztusi értelemben. Kötődtek az új magyar hazához, és a nép gondját szívükön viselték.”

☞

☞

„... kimagasló alakja a református egyházi életnek Ottó fia, gróf Degenfeld József (1847–1927) volt, Hajdú megye főispánja a 20. század elején. Mint a Tiszántúli Református Egyházkerület főgondnoka maradandó érdemeket szerzett. Ünnepélyes keretek között temették 1927. július 16-án Debrecenben. A Református Kollégium dísztermében volt felravatalozva, majd díszmenetben vitték át a koporsót a Nagytemplomhoz, és a keleti bejáróban katafalkra helyezték.

Pontosan 3 órakor érkezett meg Horthy Miklós kormányzó, akit a templom főbejáratánál Pesthy Pál igazságügy-miniszter, Hadházy Zsigmond főispán, Baltazár Dezső tiszántúli kerületi püspök, Ravasz László dunamelléki püspök és Soltész Elemér tábori püspök fogadott. A kormányzó az Úrasztala előtt foglalt helyet.

Ravasz László mondott gyászbeszédet. Ebből a továbbiakban néhány jellemző mondatot szeretnék idézni:

„Egyszerűsége nem cinizmus volt, nem is sztoicizmus, hanem láthatatlan erő: a magyar kálvinista puritanizmusa.

Úr akart lenni anyagi javak fölött, nem akart rabul esni a világ hiúságainak, idegen volt tőle a világ minden szépsége és csábítása – fölötte állt a gazdagságnak, és ezért fölötte állhatott a szegénységnek is.

Olyan hadvezér akart lenni, akit nem formaruhájáról ismernek föl, hanem erejéről, gondolkozásáról, hadvezéri lelkületéről és hadvezéri tényeiről. Ki mert volna vele pajtáskodni, ki akarta volna neki a legelső embereknek kijáró tiszteletet meg nem adni?”

☞